

Розділ III || ОКРЕМОЮ СТОРІНКОЮ

Тетяна Данилюк-Терещук

«ДЯКУЮ ВАМ ЩО МИ В СВІТІ ЗУСТРІЛИСЬ...»: ДО ІСТОРІЇ ФОНДУ ЄВГЕНА СВЕРСТЮКА В МУЗЕЇ ЛЕСІ УКРАЇНКИ СНУ

На щедрий вечір вам нащедрую я
Міт про любов що повік не минається
Слава Всевишньому
що ми зустрілися
В світі
який проплива

розмивається...

*Є. Сверстюк. У щедрий вечір.
Багдарин, Бурятія, 13. 1. 1982.*

Для Євгена Олександровича Сверстюка «сиза Волинь» завжди була найріднішою стороною. У своїх поетичних рядках він щиро зізнавався:

Та Волинь у мені, як пісня,
Із забутих сплива глибин
І веде через коло зловісне
На зустріч до перших купин.
На тихі курні дороги,
Береги, голубі поля,
Де малі дріботіли ноги,
Відкіль починалась земля.

Повертався сюди після «лиховісних північних вітрів», називав себе «вічним студентом» і завжди говорив, що «Волинь треба любити».

Як «вічний студент», радісно йшов у студентську аудиторію, аби знову й знову слово «народжувало живий міт, здатний оживати в поколіннях».

28 лютого 2008 р. у Волинському національному університеті імені Лесі Українки Євген Олександрович прочитав лекцію «Міт Лесі Українки», тоді ж у книзі почесних гостей записав: «Волинський університет – в тих словах є багато радості і надії. Якби мені було менше років, я просив би прийняти мене викладачем саме Волинського університету. Десь тут вітер історії носить насіння з якого я виріс і зрозумів: Волинь треба знати, Волинь треба любити і підіймати її, щоб вона “своїм життям до себе дорівнялась”. Нехай добрий і тривожний дух Лесі Українки витає над вами і дарує міць, і силу духу. Слава Волині! Слава Україні! Ваш земляк Є. Сверстюк».

Не оминув і університетський музей письменниці, прийшов із квітами й сказав: «Без квітів до Лесі Українки не можна». Це не було сентиментально чи пафосно, це було тихо й щиро. З інтересом розглядав тогочасну виставку «Із книги подорожей Лесі Українки», цікавився історією створення музею, його колекцією, а потім дуже делікатно запитав про «Стародавню історію східних народів», над рукописом якої Л. П. Косач почала працювати, живучи в Луцьку в 1890–1891 рр. Після першої подорожі до Єгипту письменниця задумала підготувати видання до друку, але плани так і не здійснилися. Вперше книгу видала сестра Лесі Українки Ольга Косач-Кривинюк у Катеринославі 1918 р.

Питання гостя було дуже доречним, адже тоді в експозиції були вперше представлені автографи Лесі Українки з колекції музею Лесі Українки ВНУ – п'ять поштових карток, що їх надіслала письменниця в 1911–1913 рр. з Єгипту в Кутаїсі до рідних. «Дякую за милу зустріч з музеєм Лесі Українки, доглянутим і любленим. Хай з великої любови виросте в молодих серцях “те, що не вмирає”. Радий буду до вас заходити і щось приносити. Теж з Волині Євген Сверстюк. 28.II.08», – такі слова залишив Євген Олександрович у книзі відгуків.

Уже в березні того ж року музейний фонд поповнився раритетами від Є. Сверстюка – «Стародавньою історією східних народів» Лесі Українки (1918) та «Літературно-науковим вістником» (1913), присвяченим світлій пам'яті письменниці.

Кожен приїзд Є. Сверстюка до університету студенти й викладачі сприймали, як свято СЛОВА. Виступи-лекції щоразу відкривали нові й нові духовні горизонти нашої літератури, а в музейній бібліотеці обов'язково з'являлися дарунки від Є.Сверстюка.

Влітку 2015 р. Валерія Андріївська – дружина Є. О. Сверстюка – подарувала університетському музею Лесі Українки 672 книги з родинної бібліотеки.

1 грудня 2015 р. в музеї Лесі Українки Східноєвропейського національного університету відкрито виставку *«Дякую вам що ми в світі зустрілись...»*, присвячену Євгенові Сверстюку.

Спогадуючи Євгена Олександровича Сверстюка й складаючи подяку за дарунок його родині, беремо на себе сміливість дещо перфразувати його поетичні рядки й щиро сказати: *«Дякуємо Вам, що ми в світі зустрілися...»*.

Матеріал надійшов до редакції 11.03.2016 р.